
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 5/9(45), 98-99

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DISCYPLINARNEJ

ORZECZENIE

z dnia 11 lutego 1961 r.

(WKD 141/60)

Uznanie obwinionego przez komisję dyscyplinarną za winnego popełnienia czynu obejmującego to samo zdarzenie, lecz ujętego w nieco inny sposób, niż to czyni akt oskarżenia, nie stanowi zmiany aktu oskarżenia.

Dnia 11 lutego 1961 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów, po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adw. X z odwołania obwinionego od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A z dnia 5 listopada 1960 r. (D. 14/60), orzekła:

zaskarżone orzeczenie za twierdzić (...).

Uzasadnienie

Orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A z dnia 5.XI. 1960 r. (D.14/60) wymierzono obwinionemu adw. X łączną karę nagany po uznaniu go za winnego tego, że:

1) w lipcu lub sierpniu 1958 r. w Warszawie, przyjąwszy od D. B. zlecenie prowadzenia sprawy zabezpieczenia tejże B. przed odpowiedzialnością majątkową wobec Przedsiębiorstwa Państwowego „Totalizator Sportowy” w Warszawie z tytułu prowadzenia przez nią Punktu przyjmowania zakładów toto-lotka oraz zlecenie wniesienia przeciwko K. K. powództwa o kwotę 1 000 zł, obowiązków tych nie dopełnił, a nadto przez szereg miesięcy udzielał D. B. nieprawdziwych informacji, że jako pełnomocnik nadał tym sprawom właściwy bieg;

2) w okresie lata 1958 r., występując jako pełnomocnik D. B., w skierowanym do H.K. liście upominawczym zagroził temuż K. doniesieniem do prokuratury o czyny kolidujące z prawem, jeżeli nie zastosuje się on do zawartego w liście wezwania.

Od orzeczenia tego odwołał się obwiniony, zarzucając — oprócz naruszenia zasady skargowości — błędną ocenę okoliczności faktycznych tudzież obrazę przepisów prawa procesowego, w związku z czym domaga się uchylecia zaskarżonego orzeczenia i niewinnienia.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, po wysłuchaniu wyjaśnień oraz stanowiska obwinionego na rozprawie w dniu 11.II. br., zważyła, co następuje:

Zarzut zawarty w pkt 1 orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej został udowodniony treścią zeznań świadków J.G. oraz D.B.

Z zeznań tych wynika ponad wszelką wątpliwość, że obwiniony nadużył zaufania klientki D.B., skoro, działając w charakterze adwokata jako jej pełnomocnik, nie tylko nie wykonał przyjętego zlecenia, ale informował ją przy tym fałszywie o rzeczywistym stanie jej spraw. Stanowisko obwinionego, że nie był on obowiązany do udzielania klientce dokładnych informacji w sprawie, jest sprzeczne z obowiązkiem adwokata jako pełnomocnika strony.

Rażącym momentem w dziedzinie pieniężnych rozliczeń z klientem jest ustalona w sprawie okoliczność, że obwiniony twierdził pierwotnie, iż J.G. kwotę 500 zł przekazał pocztą, gdy w rzeczywistości zwrócił ją dopiero później osobiście.

Co się tyczy zarzutu, że Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna uznała obwinionego za winnego popełnienia czynu nie objętego aktem oskarżenia, to

stwierdzić należy, że inne ujęcie czynu w orzeczeniu Komisji Dyscyplinarnej w porównaniu z ujęciem go w akcie oskarżenia nie stanowi naruszenia prawa, gdyż przypisane obwinionemu naruszenia obowiązków zawodowych dotyczą tej samej klientki i zostały w orzeczeniu Komisji Dyscyplinarnej ujęte, tylko w sposób bardziej szczegółowy.

Co się zaś tyczy zarzutów odwołania skierowanych przeciwko skaza-

niu obwinionego za czyn opisany w pkt 2 orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej, to są one bezzasadne. Obwiniony sam stwierdził, że wysyłając pismo, o którym mowa w tym punkcie, chciał uzyskać od adresata świadczenie materialne na rzecz klientki przez zagrożenie mu ściganiem karnym. Tego rodzaju postępowanie jest niedopuszczalne ze strony adwokata.

Z powyższych względów należało zaskarżone orzeczenie zatwierdzić.

W NAJBLIŻSZYM CZASIE WYJĄ Z DRUKU

następujące

KSIĄZKI PRAWNICZE

Bafia J., Białobrzeski J., Czerlunczakiewicz S., Hochberg L., Sosnowski K., Szpakowski Z., Wierzbowski W., Zarakowski S. — KOMENTARZ DO USTAWY KARNEJ SKARBOWEJ	Cena zł 52,—
INFORMATOR PRAWNICZY NA ROK 1962	Cena zł 35,—
Leonieni M. — WARUNKOWE ZAWIESZENIE WYKONANIA KARY	Cena ok. zł 25,—

Ze względu na ograniczoną wysokość nakładów doradzamy wcześniejsze składanie zamówień pod adresem:

WYDAWNICTWO PRAWNICZE

Warszawa, Al. Ujazdowskie 11
